

VIII

Mưu thần chước quỷ

o-o-o-o-o

Văn Bình mở choàng mắt. Chàng đang nằm dài trên sàn xi măng ướt át. Quần áo chàng đầy nước, có lẽ bọn Huk đổ nước lạnh vào người cho chàng tỉnh lại.

Câu nói hăm dọa còn văng vẳng bên tai. Khi chàng quay mặt vào tường, một tiếng chát chúa nổi lên :

— Mày phải chết !

Đó là tiếng nói của gã đứng tuổi. Khi ấy, chàng định ngồi vụt dậy, xử dụng võ nghệ tuyệt luân để quật ngã đối thủ. Linh tính báo cho chàng biết tung tích đã bị bọn Huk phanh phui. Chàng co chân, sửa soạn phản công thì một tiếng quát thứ hai rền vang :

— Nằm yên, không được nhúc nhích.

Chàng đành duỗi chân ra. Gã đứng tuổi đi sừng lục vào lưng chàng giọng nhỏ nhẹ nhưng sắc như lưỡi dao cạo Di-lết :

TỬ CHIÊN NGOÀI KHƠI

251

— Hừ, tạm gọi anh là Cáclốt, sau này sẽ hay. Nằm yên ! Viên kẹo đồng này nhọ lắm.

Santô tra công vào cổ tay nỏ nà của Rosita. Nàng còn bối rối chưa định xử trí ra sao thì một quả dấm đã bay vèo vào cằm. Nàng ngã nhào xuống ghế. Santô bồng nàng ra bao lớn. Văn Bình cũng bị đánh ngất bằng bá súng côn. Ambinô đợi cho người chàng mềm nhũn mới ghé vai cồng xuống vườn.

Urê — tên gã đứng tuổi — đi sau cùng, tay lăm lăm khẩu súng nạp đạn sẵn. Cả bọn rút vào nhà xe. Bức tường hậu của ga ra ăn thôn với biệt thự phía sau. Urê ấn nút, bức tường hậu tách đôi, để lộ cánh cửa bí mật. Phía sau cũng là nhà để xe. Và bên trong cũng có hai cái xe Nash sơn đen tương tự.

Từ phút ấy, Văn Bình không hay biết gì nữa.

Đảo mắt từ phía, chàng không thể nhận ra đây là đâu, là dưới nhà hay trên lầu. Không thấy cửa sổ — trừ cửa ra vào duy nhất — chàng đoán phỏng là đang bị nhốt dưới hầm một tòa nhà lớn.

Urê đứng chống nạnh trước mặt. Hắn nhếch mép cười, ngạo mạn :

— Anh tỉnh rồi ư ? Nếu anh không phản đối, tôi sẽ nói một câu chuyện lý thú.

Văn Bình không thêm đáp. Chàng đã quen lối ăn nói ngọt ngào mà đều giả của bọn điệp viên quốc tế. Urê nói tiếp :

— Anh cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Urê, cán bộ Huk cao cấp. Còn anh là ai ? Dĩ nhiên, anh sẽ không nhận bừa là Cáclốt nữa.

Văn Bình bĩu môi :

— Tôi quên mất tên thật rồi. Vì thù thật với anh, tôi có nhiều tên quá. Anh cứ gọi tôi là Cáclốt cho tiện. Cũng như tôi tạm gọi anh là Uré.

— Uré là bí danh của tôi. Phần gián Phi luật tân không là gì Uré. Song Uré không sợ ai cả.

— Phải rồi, đến cái chết còn khinh thường, thì bọn mình còn sợ ai. Uré, bây giờ anh muốn gì ?

— Muốn gì hả ? Đứng ra, tôi chẳng muốn gì với anh. Chẳng qua các anh gây ra trước. To gan, lớn mật thật, các anh dám bày mưu, lập kế, hòng phỉnh gạt chúng tôi. Lẽ ra, tôi moi gan, xé mật anh, nhưng vì tình nhân đạo tôi đã nhẹ tay đối với anh. Nếu anh ngoan ngoãn, tôi còn chăm chước thêm nữa.

— Chăm chước như thế nào ?

— Ồ, anh sẽ được tha, và thưởng một số tiền xứng đáng.

— Cảm ơn anh. Tôi đã nghe nhiều lời hứa hảo rồi.

— Cà cưỡng chết đến đít còn cay ! Rồi xem anh còn dám nở mồm nữa không ? Tôi mong anh nghĩ lại, và trả lời một cách thành thật, không giấu diếm.

— Giả sử tôi từ chối ?

— Tôi không tin anh dám từ chối. Anh sẽ cho tôi biết Cáclốt hiện ở đâu, tại sao anh trả làm Cáclốt. Tôi chỉ cần biết thế thôi. Nào tôi có nêu ra câu hỏi khó khăn, vượt qua tầm hiểu biết của anh đâu.

Văn Bình khấp khởi mừng thầm. Xuyên qua lời Uré, chàng biết là Rôsitá chưa chịu cung khai. Nếu nàng cung khai, Uré đã rõ tên chàng là Văn Bình, và Cáclốt thực thụ đã tan thành nước trong bồn tắm bệnh viện Trung ương. Uré lại làm chàng là điệp viên không quan trọng. Nằm được yếu điểm của địch, chàng bèn dục hoãn cầu mưu. Kéo dài thời giờ... may ra Lê Diệp phăng ra được trụ sở bí mật của bọn Huk. Nghĩ vậy, chàng đáp :

— Không giấu gì anh, tôi có thể trả lời câu hỏi của anh. Tuy nhiên, tôi cần được bảo đảm... Nghĩa là anh đừng giết tôi... và trước khi tôi cung khai, anh phải phóng thích Rôsitá.

Uré lắc đầu :

— Tôi đã hứa là không giết anh. Mặt khác, tôi còn hứa cho tiền nữa. Nhưng tôi chưa thể tha cô Rôsitá được. Anh phải khai đã. Xong rồi, xét giá trị của lời khai, vấn đề phóng thích cô Rôsitá mới có thể được đặt ra. Để tỏ thiện chí, anh trả lời đi.

— Anh cho phép tôi suy nghĩ một thời gian. Uré nhếch mép một cách miệt thị :

— Một thời gian là bao lâu ? Một phút, một giờ, một đêm hay là một cách kéo dài thời giờ ? Kế này cũ lắm rồi. Tôi không bị lừa đâu. Đừng thủ đoạn vặt nữa. Khi cần, Uré này còn hung dữ hơn quỷ Sa tăng.

Uré cầm cái chuông nhỏ trên bàn, rung một tiếng thánh thót. Santó mở cửa bước vào, khẩu súng nghênh ngang trên tay. Uré ra lệnh :

— Dẫn con bé vào đây.

Văn Bình biết bọn Huk sắp sửa tra tấn Rôsitá trước mặt chàng, gậy áp lực bắt chàng khai. Chàng cố đứng dậy, nhưng hai ống chân bị đau thấu xương. Trong khi chàng bất tỉnh, bọn Huk dùng roi chì học cao su đánh vào khớp xương cho chàng kiệt sức.

Rôsitá bị xô vào trong phòng. Chàng có cảm tưởng như vũ trụ quay cuồng. Quần áo nàng bị xé rách tả tơi, gần như trần truồng. Làn da em mát của nàng rướm máu ở ngực và bụng. Núm vú bên phải bị sưng đỏ, chắc nàng bị tra điện. Gặp chàng, Rôsitá nheo mắt lại để nhìn cho rõ. Cử chỉ nay chứng tỏ nàng bị giam trong phòng kín.

Urê đập tay vào vai Văn Bình :

— Đây mới là một phần mười của hình phạt mà chúng tôi thường dành cho những kẻ không chịu hợp tác. Vì cảm tình riêng đối với anh, tôi chưa ra lệnh hãm hiếp người yêu của anh. Nếu anh tiếp tục bướng bỉnh, miễn cưỡng tôi phải rạch mặt nàng.

Rôsitá ngắt lời, giọng yếu ớt nhưng rắn rỏi :

— Đừng anh. Em không khi nào khai đầu.

Santô tát trái vào mặt nàng. Bị đánh bất thần, nàng ngã chúi xuống vũng nước bẩn thỉu. Đột nhiên, Văn Bình có một sức khỏe vô song. Chàng dùng thế mae geri - ngọn độc cước giản dị nhưng nguy hiểm của võ karaté - đá trúng bụng Santô. Dưới cái đá ghé gớm của chàng, Santô thét lên một tiếng, rồi ngã chúi vào tường.

Urê vẫn chấp tay sau đít, ra vẻ không quan tâm đến phản ứng mạnh mẽ của Văn Bình. Hạ xong Santô, chàng định tấn công Urê, song đầu chàng bỗng uể oải chịch chịch như đeo tảng chì, và từ chi chàng không tuân theo lệnh của thần kinh hệ nữa. Chàng ngồi phịch xuống ghế. Té ra bọn Huk đã tiêm thuốc ngủ phòng xa cho chàng!

Nhìn chàng thờ đốc Urê cười ngặt nghẽo :

— Hết gân sức rồi hả? Dầu sao cặp mắt cũng còn sáng. Anh còn chứng kiến được tấn kịch mà tôi sắp bay ra để nghênh tiếp cô Rôsitá.

Nói đoạn, hắn rút một hộp gỗ ra khỏi ngăn kéo. Mở nắp ra, bên trong là hai cây kềm. Chàng dăm dăm nhìn Rôsitá, vẻ thương xót vô biên cuộn cuộn trong tia mắt. Nàng cũng nhìn chàng, một giọt lệ từ từ lăn trên gò má.

Urê chia một cây kềm cho Santô :

— Anh cầm đồ nghề, biểu diễn cho ông khách quý xem. Thế nào, anh bạn Cáclốt giả hiệu? Anh muốn khai mạc bằng trò chơi nào? Chà, hàm răng người đẹp đều quá, trắng quá! Giá được cái răng cửa tuyệt diệu ấy cắt làm bảo vật thì hân hạnh biết bao! À, bàn tay lại có những ngón thuôn thuôn, khá ái nữa! Anh đã nhìn rõ những ngón tay bắt hủ chưa? Có Rôsitá phải tốn nhiều thời giờ và tiền bạc, 10 móng tay này mới dài, gọt rửa tròn trịa, và tô đỏ chót. Để tôi sai Santô nhờ biểu anh một cái làm quà tri ngộ.

Giọng nói riều cọt của Urê như lưỡi dao cạo cửa vào da thịt Văn Bình. Đem chàng ra tùng sáo,

có lẽ chàng không đau đớn bằng. Làm điệp viên, bị địch bắt, bị tra tấn, là thương, song ít điệp viên giữ được thái độ đứng vững trước cảnh một thiếu nữ bị nhốt rặng, nhốt móng tay... Vì chàng Rô sita bị cực hình. Chàng không thể bỏ mặc.

Rô sita quay mặt ra chỗ khác, hai mắt nhắm nghiền. Nàng không dám nhìn chàng, sợ chàng, mũi lòng. Uré dẫn từng tiếng:

— Santô, bắt đầu đi. Nhổ móng tay trước cái móng tay đeo nhẫn ấy, để người đẹp nhớ mãi. Rồi nhổ đến răng. Thong thả mà làm... Thời giờ còn nhiều... cả thảy 10 móng tay, 10 móng chân, 32 cái răng...

Santô ngoảnh sang phía Văn Bình:

— Xin phép anh.

Rồi hăm hở bước lại chỗ Rô sita. Hai tay nàng vẫn bị còng. Nàng đứng yên như pho tượng. Văn Bình cũng nhắm mắt lại để khỏi nhìn tấm thân lỏa lồ và ngón tay dầm máu.

Uré cười khẩy:

— Ông bạn không dám nhìn ư? Tôi xin báo trước là nhổ móng tay đau lắm. Nàng sẽ rú lên, và ông bạn sẽ phải mở mắt.

Văn Bình thừa biết bọn Huk không ngần ngại thi hành thủ đoạn tàn bạo. Vì nhiệm vụ, chàng không được quyền dẫu bằng. Tuy nhiên... Chàng nhớ lại cái hôn dầm thắm trong bệnh viện... Chàng phải tìm kế hoãn binh. Giọng chàng khản đặc:

— Uré?

Uré nhún vai:

— Anh bằng lòng khai chưa?

Chàng gạt đầu. Santô rút kèm ra khỏi móng tay Rô sita. Uré mỉm cười, ra lệnh cho Santô:

— Đưa nàng về phòng giam.

Nàng nghẹn ngào:

— Khổ qua, anh đừng khai. Em không sợ đau.

Văn Bình cố tránh luồng mắt cầu khẩn của nàng. Nàng biết một mà chưa biết hai. Nàng là điệp viên trung thành, nhưng không quyền biến. Đợi nàng ra ngoài, Uré ôn tồn nói:

— Giờ đây trong phòng chỉ còn anh và tôi. Anh nói đi, tôi sẽ làm anh vừa ý.

Làm ra vẻ thiếu não, Văn Bình đáp, giọng nhát gừng:

— Thôi, tôi đành khai vậy. Thật ra... tôi chẳng biết gì hết. Tôi.. chỉ là nhân viên hành động cấp dưới.

Uré gạt đầu đắc chí:

— Tôi hiểu lắm. Nên tôi không muốn giết anh. Thượng cấp của anh là ai?

Chàng đáp không nghĩ:

— Ramiré.

Chàng vừa nhớ lại cuộc tiếp xúc với ông Hoàng trong khách sạn Senbon. Ông Hoàng đã nhắc đến vai trò của Ramiré. Theo lời ông, Ramiré được một tổ chức chống bọn Huk mua chuộc để lừa chiếc Caraven do Vitô lái đâm vào phi cơ quân sự.

Uré lầm lẫm:

— Ramiré ? Ramiré ?

Hắn đi đi lại trong phòng, để giày kếp trơn trượt trên nền nhà nước bắn tung toé. Bỗng hắn hỏi chàng :

— Ramiré làm tại đài kiểm soát phi trường phải không ?

— Phải.

Cửa xích mở, Anbinô bước vào. Urê hát hăm :

— Xong chưa ?

Anbinô cười thỏa mãn :

— Thưa, xong hết rồi.

Urê ra hiệu cho Văn Bình đi theo. Lúc này, chàng mới quan sát được rõ ràng đồ đạc trong phòng và địa thế ngôi nhà. Có lẽ đây là hầm chứa rượu dưới biệt thự, căn cứ vào tường xây đá ong, và trần nhà bê tông, chằng chịt nhiều xà ngang.

Chàng được dẫn vào căn phòng nhỏ kê bên. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn điện tù mù và cái giường sắt khảng khiu tróc sơn. Trên tường là một khung cửa bán nguyệt, bịt lưới sắt kiên cố, dường như để thông hơi. Chỉ giường sắt. Urê bảo chàng :

— Nằm xuống, ngủ một lát cho lại sức. Nội ngày nay, nếu anh khai đúng, tôi sẽ trả tự do.

Văn Bình thản nhiên nhìn cánh cửa nặng nề đóng chặt lại. Tiếng khóa sắt kêu ròn rền bên ngoài. Toàn thân ế ẩm, bao tử lép kẹp, chàng cảm thấy mệt mỏi và cồn cào ruột gan. Chàng thờ dài, ngã lưng trên chiếc giường xiêu vẹo.

Ngoài kia, chắc Urê đang ra lệnh cho bọn

nguru đầu mã diện lòng bắt Ramiré. Dầu sao Văn Bình cũng còn hy vọng sống nốt ngày nay. Chàng bàng khuâng nghĩ đến tấm thân nõn nà dính máu của Rosita, và bộ ngực đồ sộ của Luz, người đàn bà kỳ dị đang chờ chàng trong phòng khách sạn thơm mùi nước hoa Ba lê qui phái.

Giấc ngủ từ từ đến với chàng.

Tách cà phê đen trước mặt chàng đã nguội từ lâu. Lê Diệp chừa hề uống ngụm nào. Chàng cũng quên bỏ đường. Dúng thìa vào cà phê, chàng thờ thần vẽ nguệch ngoạc vào khay ăn. Tinh cờ, chàng viết thành chữ A. Chàng lầm bầm :

— Anbinô ! Hừ, may là Anbinô !

Giọng chữ mà Anbinô viết trên tường bằng thỏi son mua nhảy trước mắt Lê Diệp. Chàng ăn cơm trưa một cách miễn cưỡng, miệng nhạt phèo như người nhuộm bệnh. Tuy ghét rượu, chàng đã uống một hơi ba ly huyết ky. Uống huyết ky không phải vì chàng cần say để quên thất bại chua chát, mà chính vì huyết ky làm chàng nhớ Văn Bình nhiều hơn. Văn Bình, bạn thân độc nhất vô nhị, trong đời tình báo của chàng, là đệ tử trung thành của thần huyết ky. Vào giờ này chắc Văn Bình đang bị giam trong một sà lim tối tăm, đầy rẫy hình cụ và chết chóc.

Sau khi rời khách sạn Bay View, chứng kiến cái chết của Pôlin, chàng định gọi giáo viên cho ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ. Song chàng

nhắc điện thoại lên rồi đặt xuống. Chẳng không biết ông Hoàng còn ở lại Mani hay đã trở về Sài Gòn. Dầu ông chưa về Sài Gòn, chàng cũng không dám tường trình với ông những thất bại đau đớn, thất bại mà người gián điệp lành nghề như chàng không được quyền vấp phải.

Hai lần bị lừa trong một đêm! Lần thứ nhất, bị bọn Huk cho ăn bùi. Lần thứ hai, vào lọt trong trụ sở Huk, chàng đã bị phỉnh gạt dễ dàng. Sáng nay, chàng bị lừa lần thứ ba. Nếu ông Hoàng biết chàng bị lừa ba lần trong vòng 12 tiếng đồng hồ, ông sẽ ra lệnh đình chỉ công tác, dầu ông có nhiều thiện cảm với chàng.

Gậy chàng nóng ran. Đình chỉ công tác là một sự xấu hổ. Chàng cúi gằm xuống chén cà phê, như muốn tránh những cặp mắt vô hình đang hướng vào chàng. Một cô bồi bàn thò thẽ với Lê Diệp :

— Thưa ông, cà phê nguội rồi. Em thay ly khác cho ông nhé ?

— Cảm ơn cô, tôi quen uống nguội.

Khách sạn Senbon đông nghịt. Lê Diệp uể oải đứng dậy. Bỗng chàng để ý tới một thanh niên trạc 25 vừa rời bàn ăn. Hắn có thân hình to cao, da ngăm ngăm, mắt đen và sâu. Nét mặt quen thuộc làm chàng ngờ ngợ.

Thốt nhiên, chàng nhớ ra : Ramiré. Ông Hoàng tiên đoán Ramiré sẽ là cái đích cho các cuộc theo dõi, đuổi bắt và giành giật. Hồ sơ về Ramiré gồm một đoạn như sau :

« Ramiré có thói quen bắt đi dịch : đó là tới khách

« sạn Senbon, ít ra mỗi ngày một lần. Hắn tới đây để « ăn món tôm chiên nổi tiếng. Dầu hấp Senbon làm « món này ngon nhất Mani. Hầu gái ở Senbon cũng « nổi tiếng xinh đẹp nhất nhì Mani. »

Chàng theo Ramiré ra đường. Trời trưa ở Mani nóng như trong lò nướng bánh. Đang ở nơi mát lạnh ra phơi thân dưới nắng thiêu đốt, Lê Diệp bàng hoàng cả người. Cách chàng mấy thước, Ramiré vẫn thoải mái trong bộ com lê trắng trụng. Mặc quần áo chỉnh tề ở Mani được coi là ngoại lệ. Vì Mani nóng bức quanh năm. Trừ một số nhân viên ngoại giao, hoặc viên chức cao cấp, là đa mang com lê dày cộm, hầu hết đều mặc sơ mi ngắn bờ ngoài quần.

Một tia sáng lóe trong óc Lê Diệp. Ramiré phục sức đúng đắn là để... Hắn vẫy tắc xi. Lê Diệp trèo lên bình bịch Hạc lầy.

Tắc xi chở Ramiré tới may trước một lầu quán tầm thường trong khu San-mi-ghen (1). Gọi là lầu quán e quá đáng, vì đây là một ngôi nhà cổ, được ngăn ra nhiều phòng, cho người ít tiền thuê tháng. Phòng của Ramiré ở đầu cầu thang. Không cần đi theo, Lê Diệp cũng biết. Bản tài liệu của ông Hoàng ghi rõ phòng Ramiré dài 5 thước rưỡi, rộng 4 thước, kê một bàn viết, một cái tủ đựng quần áo và cái giường gỗ lớn có thể nằm được ba người.

Tắc xi vẫn neo n oài đường. Lê Diệp giả vờ loay hoay với một bộ phận của xe mô tô. Ba phút

(1) San Miguel.

sau, Ramiré từ trong đi ra, hối hả lên xe. Tắc xi quay ra bờ biển, và lần này đến khách sạn sang trọng Manila Hotel.

Ramiré trả tiền, đi thẳng một mạch không ngoái lại sau nên Lê Diệp theo dõi dễ dàng. Chàng đợi hẳn cầu thang máy mới xốc lại cổ áo, chững chạc tiến vào phòng khách rộng mênh mông. Nhìn ngọn đèn số 3 ở thang máy bật sáng, chàng biết Ramiré dừng ở lầu ba. Chàng đặt chân lên cầu thang bê tông, cử chỉ khoan thai. Nhưng đến chỗ khuất, chàng nhảy 4 bậc một, chạy thật nhanh.

Ramiré gõ cửa căn phòng đối diện với thang máy. Tuy đứng xa, Lê Diệp nghe rõ mồn mồn : hần gõ ba tiếng dài, hai tiếng ngắn. Cửa mở ra nhẹ nhẹ.

Chàng định lại tận nơi, áp tai vào ổ khóa nghe ngóng, song lại bỏ ý định này. Cánh cửa được làm bằng gỗ dày, lót da ngăn tiếng động, người rất tinh tai cũng không nghe được tiếng nói trong phòng.

Chàng đợi Ramiré không lâu. Đứng 5 phút sau, hần trở ra, dáng điệu hơi bối rối. Lê Diệp tuốt xuống đường trước. Trèo lên tắc xi, Ramiré như nhác quan sát từ phía, mặt tái mét. Đến khi chắc chắn không bị ai theo, hần đóng cửa xe. Lê Diệp chờ tắc xi chạy một quãng mới nổ máy bình bịch.

Tài xế xuyên qua khu Qui-a-pô về San-mi-ghen. Đoán phỏng Ramiré về nhà, Lê Diệp phóng qua tắc xi. Điện Malacanang, dinh thự của tổng

thống Phi năm dài bên đường, bộ mặt trắng xóa, điểm màu xanh tươi của cây cối, trên một khoảng đất rộng rãi, mát mẻ và thanh tịnh.

Nhà Ramiré ở cuối đường Adela. Lê Diệp tắt máy trong hẻm, đoạn đi băng đến ngôi nhà cổ. Cầu thang nửa tối, nửa sáng, tuy bên ngoài trời nắng chang chang.

Chàng nghe tiếng phanh xe hơi nghiêng ngoài cửa, rồi tiếng giày đế da lộp cộp dẫm lên bậc thang ọp ẹp. Lê Diệp nhanh chân ần sau một tấm rèm cửa. Ramiré tra chìa khóa vào ổ. Dường như hần đang xúc động mãnh liệt vì ngón tay hần lưỡng cống, xoay xoắn một hồi mới mở được ổ khóa tầm thường.

Cầu thang gỗ lại rít lên. Tiếng rít có vẻ nặng nề, chứng tỏ hai người đàn ông lực lưỡng đang trèo lên. Núp sau rèm, Lê Diệp cảm thấy túi dao lá liễu đeo trong người truyền cho chàng một hơi ấm đặc biệt.

Hai gã cao lớn, đồ sộ, dừng lại gần phòng Ramiré. Họ thì thảo bằng thổ ngữ tagalog, Lê Diệp chỉ hiểu lồm lồm :

— Hần về rồi. Bây giờ làm được chưa ?

— Thông thả.

Một người tuôn ra tràng tiếng Anh :

— Thông thả đến khi nào ?

Người thứ nhì cũng đáp lại bằng tiếng Anh :

— Trời còn sáng lắm. Dưới đường lại đông nghẹt. Lộ tắt thì hỏng hết. Chờ đến tối, tiện hơn.

Hai người vượt qua nơi Lê Diệp núp. Nhìn

xuống nền gác, chúng sẽ phăng ra ống quần và đôi giày của chàng. Chàng nin thở, cố thu hình trong góc.

Họ lại ri rầm :

— Từ giờ đến tối, chúng mình đợi ở đâu ?

— Chẳng cần. Hẳn như con cá nằm trên thớt, muốn chặt lúc nào cũng được. 8 giờ tối, chúng mình quay lại còn kịp chán.

— Bọn nào phồng tay trên thi nguy.

— Cứ lo hão huyền ! Chúng mình làm kín, không ai biết đâu.

— Lạc quan tếu như anh rồi thất bại lại bứt tóc, dấm trán ăm ỹ.

— Ồ, có bọn nào đến tranh phần cũng chẳng sao ! Dân trong nghề ở Mani phải nghe danh Anbinô. Anbinô chưa bao giờ thất bại. Kẻ nào đụng vào Anbinô cũng tan xác.

Lê Diệp giận sùi lên. Anbinô là kẻ giết Pôlin, Mendôda, Vitô và nhiều nạn nhân vô tội. Hung thủ đang nhớn nhợ trước mặt chàng. Chàng chỉ cần cho tay vào trong mình, rút ngọn hồ đao, phất lên một cái là kết liễu cuộc đời bạo ngược của Anbinô.

Song Anbinô đã khệnh khạng xuống thang gác. Chờ một lát, Lê Diệp rời chỗ núp, lên lối sau xuống sân.

Đây là buổi chiều thứ hai của chàng ở Mani. Du khách quốc tế thường ca tụng vẻ đẹp phi phàm của thủ đô Phi dưới ánh hoàng hôn song Lê Diệp chỉ thấy quang cảnh ảm đạm và tẻ lạnh.

Tình cờ, chàng bước qua rạp chiếu bóng. Như cái máy, chàng rẽ vào mua vé. Vào bên trong tối om, chàng chọn cái ghế khuất ở góc, ngả lưng xuống, nhắm mắt ngủ. Chàng không dám về khách sạn nữa. Thuê phòng khác là chuyện mất thời giờ. Cũng như Văn Bình, chàng có thói quen chợp mắt giữa hai công tác hiểm nghèo, và thường dùng rạp xi lê gần máy lạnh làm giường ngủ yên ổn.

Trên màn ảnh đại vĩ tuyến, hai tướng lãnh thời trung cổ đang thúc ngựa vào nhau, kẻ grooms người búa xung đột loạn xạ. Một giai nhân đứng nhìn, nét mặt thản nhiên. Nàng thản nhiên vì một trong hai hiệp sĩ đa tình phải chết, và kẻ thắng chiếm nàng làm vợ.

Lê Diệp mở mắt ra rồi nhắm lại. Cảnh giết chóc vì tình trên màn bạc là liều thuốc ngủ kiến hiệu đối với chàng. Cả rạp vỗ tay vang dậy. Trận đấu vừa kết thúc. Riêng Lê Diệp không vỗ tay. Vì chàng ngủ say từ nãy.

Valép khoát tay ra hiệu cho con bẹt-giê. Con chó to lớn, lông nâu dài lê thê, từ ngưỡng cửa nhảy vọt lại phía chủ, và quỳ mọp xuống đợi lệnh. Valép vuốt ve :

— Mel gần về chưa ?

Con bẹt giê gật đầu. Loại chó schnauzer này được dạy dỗ công phu nên có trí khôn như người. Trong nhiều trường hợp, nó còn hơn người, như đánh hơi gian phi từ xa, hoặc biết trước người

quen sắp về. Valép ôm con bẹt giê thân yêu vào lòng. Hẳn quý con chó như con đẻ. Từ nhiều năm nay, con bẹt giê theo chủ tới khắp nơi trên thế giới.

Con bẹt giê thè lưỡi, liếm tay chủ, dang điệu âu yếm. Bỗng nó đứng thẳng lên, bưng ra cửa, sủa một tiếng ngắn vui vẻ. Một phút sau, tiếng động cơ xe hơi vang lên ngoài cổng. Valép nhìn qua cửa sổ vườn: Mel đã về.

Con chó lễ mễ ngoạm gói thuốc lá và cái quẹt máy đặt trên bàn mang lại cho chủ, Valép phì khói thuốc thơm lên trần nhà, cặp mắt đờ đẫn như người say. Quen thái độ của chủ, con schnauzer nằm cuộn tròn dưới chân một cách ngoan ngoãn.

Mel từ ngoài bước vào. Valép nhe hàm răng khấp khểnh, âm vang khỏi thuốc lá:

— Xong chưa?

Mel tươi cười đáp:

— Thưa, cá cắn câu rồi.

Valép thở dài:

— Tôi không hy vọng nhiều như anh. Bọn Huk không tâm thương dẫu. Họ có thể lừa mình lần nữa. Ramiré đến nơi hẹn chưa?

— Thưa rồi. Nhận được tin, hẳn đến gặp tôi liền. Tuân lệnh ông, tôi thuê phòng trong khách sạn Manila Hotel để tiếp hẳn. Nói chuyện với hẳn xong, tôi về đây. Hẳn không ngờ bị ta dùng làm cái mồi câu bọn Huk.

— Kê nào theo anh, khám phá ra trụ sở này thì nguy.

— Xin ông tin tôi. Tôi đã quan sát cẩn thận trước khi lên xe. Dọc đường, tôi luôn luôn nhìn kín chiếu hậu.

Valép cười nhạt, khuôn mặt đã choắt lại choắt thêm:

— Tôi tin anh nhiều rồi. Nhiều đến nỗi, tôi bắt đầu lo ngại. Lần này, ta đánh xả láng...

Đoạn lớn giọng:

— Anh nói những gì với Ramiré?

— Thưa, đúng như lời ông dặn. Tôi xoắn xít hẳn một cách thân mật, và long trọng hứa thưởng tiền.

— Ba ngàn đô la phải không?

— Thưa vâng. Trước kia, tôi hứa trả ba ngàn đô la nếu công tác phá hoại được thành công. Nghe nói sắp có tiền, hẳn sướng rơn. Tôi lại nói thêm là thượng cấp đã xét lại hồ sơ, nhận thấy hẳn trung thành và dắc lực nên bằng lòng lưu hẳn lại trong Tủ chức.

— Hẳn đáp lại ra sao?

— Thưa, hẳn không ngờ. Mừng rú như đứa trẻ được quà, hẳn ôm chầm lấy tôi. Hẳn cam kết không từ chối công tác nào, dẫu nhảy vào lửa cũng tuân lệnh.

Valép nhăn mặt:

— Nghe mãi giọng này, chán quá! Giờ đây, đến phần nhì của kế hoạch. Nếu tôi không lầm, bọn Huk sắp mò đến nhà Ramiré.

— Thưa, nhân viên của tôi báo cáo 3 tên khả nghi lảng vảng trước nhà Ramiré. Một đứa là Anbinô.

— Tôi biết rõ Anbinô. Bất cứ công tác khủng bố nào trong thị trấn Mani cũng có bàn tay Anbinô. Hắn là phần tử Huk tối nguy hiểm, anh không thể coi thường. Trong vòng một ngày, Anbinô đã giết Vitô, Mendôda và Pôlin, hắn sẽ không trì hoãn việc giết Ramirê. Vì Ramirê còn quan trọng hơn nhiều. Tôi cần dặn anh điều này: anh phải làm cách nào cho bọn Huk không ngờ được là bị ta nhử mồi, mặt khác, việc theo dõi cần được hoàn hảo. Mục đích của ta là khám phá nơi Cáclôt bị giam giữ, và nhân tiện tiêu diệt đầu não của bọn Huk.

Mel ấn mũ vào đầu. Valép hỏi:

— Anh đi ngay à?

— Thưa vâng. Nhân viên của ta đang túc trực trong căn phòng đối diện với nhà của Ramirê. Tôi liên lạc thường xuyên với họ bằng vô tuyến điện.

Ném mẩu thuốc cháy dở qua cửa sổ xuống vườn, Valép nói:

— Mel, tôi trông cậy vào anh. Chúng ta không ưa chính phủ Phi luật tân. Chúng ta cũng không có sự quán hoặc lãnh sự quán ở đây. Song, chúng ta lại ghét bọn Huk hơn nhiều. Nếu kế hoạch của ta thành công, bọn Huk và kẻ thù chung sẽ thiệt hại nặng nề, 5, 7 năm nữa cũng chưa ngóc đầu dậy. Trong báo cáo gửi về, tôi đã ghi nhận công lao của anh. Anh đừng phụ lòng mong mỏi của tôi.

Mel đứng thẳng, đưa bàn tay lên ngang mày, chao theo kiểu quân sự:

— Tuân lệnh đại tá.

Valép chia tay ra:

— Chúc anh may mắn.

Mel thông thả xuống cầu thang, lòng vui như mở hội. Bên ngoài, bóng tối bắt đầu đổ xuống. Hình dáng cao lêu ngêu của Valép cắt một vệt trắng nhợt trên nền tường màu tím.

Như trong óc có đồng hồ báo thức, đúng giờ đã định, Lê Diệp choang dậy. Cây kim dài của đồng hồ dạ quang đeo ở cổ tay chỉ 7 giờ. Lệ thường, vào giờ này ở Saigon, chàng đang ngồi nhấp cô a côla trong nhà hàng Pagode, đầu đường Tự do. Người ta vào Pagode để trao đổi tin tức, bàn chuyện buôn bán, áo phe, hoặc phóng tầm mắt ra ngoài đếm xe hơi Hoa kỳ và các tà áo rực rỡ. Riêng Lê Diệp, chàng đến nhà hàng «Cái Chùa» là để quan sát đàn ông, nhất là bọn đàn ông hip mắt trước những cái mông và bộ ngực nguyên tử.

Tối nay, cái ghế bành màu đỏ kê ở góc nhà hàng đã bị người khác ngồi chiếm. Cô giữ kết tinh xấn các lăm băm một mình:

— Quái nhỉ! Anh chàng sếu vườn sao không đến?

Nàng không thể biết chàng đang sa lầy trong mê hồn trận Huk ở Mani.

Nhìn lên màn ảnh, chàng vẫn thấy hai hiệp sĩ đa tình tiếp tục đánh nhau dữ dội. Lê Diệp vươn vai đứng dậy. Giấc ngủ trong rạp chiếu bóng vừa mang thêm sinh lực cho chàng.

10 phút sau, chàng tới đường Adéla. Toàn khu

vực chìm trong bóng tối. Chàng không rõ vì đường này thiếu cột điện công cộng, hay vì một bàn tay bí mật đã rút cầu chì tại trạm biến điện. Chàng lấy trong túi vải sau xe bình bịch ra cái ống nhôm hồng ngoại tuyền, có thể nhìn xuyên màn tối.

Con đường Adêla vắng tanh. Giáp giới đường Adêla là con kênh Sămpalóc. Mani là thành phố có nhiều kênh lạch. Chàng nghe rõ tiếng động cơ ca nô chạy trên sông.

Lặng lẽ chàng lên lên phòng Ramirê bằng cửa sau. Chàng ngồi xuống nền gác, kiên nhẫn chờ đợi.

Trong khi ấy, Ramirê khui chai huyết ky mời va chạm điệu xi gà Havana. Đĩa đưng tàn trước mặt hắn đã đầy ắp. Ruột gan hắn nóng như lửa đốt, phần vì uống quá nhiều rượu mạnh, phần vì lo ngại. Mel hẹn đến đây gặp hắn trong khoảng thời gian từ 8 đến 12 giờ. Hắn không mềnh sao Mel lại bắt hắn ngồi đợi trong 4 tiếng đồng hồ dài dằng dặc. Tại khách sạn Manila, hắn tỏ vẻ thắc mắc thì Mel gạt phắt :

— Đứng. Theo qui tắc cổ điển, không ai hẹn lâu như vậy. Song tối nay tôi có nhiều việc quan trọng phải làm, không biết trước mấy giờ có thể lại anh được.

Ramirê thở dài, hít một hơi xi gà thơm tho. Mùi thuốc sáng khoái làm hắn bớt bấn khoăn. Hắn mỉm cười khi nghĩ đến ba ngàn đô la mà Mel hứa mang tới. Hắn chưa vợ, và trong đời sẽ

không bao giờ lấy vợ. Gia đình là nhà tù mà hắn ghê sợ. Vả lại, với ba ngàn mỹ kim, hắn sẽ mua được hàng trăm đêm vui ở thiên đường Pasay.

Hắn sẽ ôm lưng hàng trăm người vợ một đêm. Hắn sẽ thuê chiếc xe hơi rộng rãi, sang trọng, chở tình nhân trẻ măng lên Baghiò nghỉ mát. Hắn sẽ dẫn những bông hoa biết noi kiêu diễm nhất của Mani ban đêm lên Tagaytay, bờ biển yêu đương thơ mộng, tha hồ ân ái trong những ngôi nhà nhỏ nằm dài trên bãi cát trắng toát. Trên thế giới, có lẽ ít nơi nào thần tiên bằng Tagaytay, gần Mani, khí hậu mát rượi, phi lao xanh rờn, sóng biển réo lên không làm du khách nhức đầu, trái lại, như bài ca tình êm ái ru ngủ những người ham sống. Du khách muốn nghe sóng biển kể chuyện ái ân, lại muốn thưởng thức những phút say sưa với một thân thể ngọc nga mang từ Pasay tới, đã có những căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn, xinh xẻo, cất dưới rặng thông hàng vĩ, kề biển. Loại nhà mát đơn sơ này chỉ có một cửa ra vào, bên trong vền vện một cái giường đệm dày một tấc, một tấm gương lớn để du khách soi thỏa thích, một bàn đêm, và một cái xô chứa sẵn nước ngọt.

Ramirê nhắm tít hai mắt.

Bên tai hắn, sóng Tagaytay vỗ rì rầm. Hắn đưa tay lên khoảng không, như muốn ôm chặt lấy cái eo vô hình. Mau trong người hắn chạy rần rần. Toàn thân hắn nóng ran.

Bỗng một tiếng quát từ cửa phòng dội lại :

— Ramirê ?

Hắn giắt nãy người. Giấc mộng huy hoàng biến mất. Trước mặt, hắn không được thấy những người đàn bà có thân hình quyến rũ ở Tagaytay, dưới đêm hè ngợp trăng, gió thổi nhẹ nhàng. Mà là một họng súng gồm ghê.

— Ramiré ? May là Ramiré phải không ?

Tuy sợ, Ramiré vẫn không nên được tức giận vì tiếng « mây » cộc lốc và sống sượng. Hắn nhận ra người cầm súng là Anbinô. Hàng vạn tấm ảnh của Anbinô đã được phơi trên mặt báo. Ramiré buột miệng :

— Anbinô.

Anbinô cười nhạt :

— Đứng, tao là Anbinô. Hắn hạnh lắm quen mây. Chắc mây đã rõ vì sao chúng tao đến đây.

Ramiré khẩn thẳm. Nếu Mel tới kịp hắn có hy vọng thoát hiểm. Bằng không...

Anbinô ra lệnh cho Santô :

— Soát trong người hắn xem có gì không ?

Ramiré đưa hai tay lên trời. Santô cười hềnh hếch :

— Đáo đề quá. Té ra mây không mang súng.

Ramiré đáp :

— Không cần bắn ai thì đeo súng làm gì.

Anbinô nói :

— Như vậy là đại phúc cho mây. Nếu mây có súng, và tìm cách kháng cự, mây đã toi mang rồi. Từ phút này, mây là tù nhân của tổ chức Huk. Mây dự biết Huk là gì rồi, đừng bắt tao cắt nghĩa dài giòng. Bây giờ, yêu cầu mây ngoan ngoãn đi xuống dưới nhà.

Santô đặt sang bên cho Ramiré bước qua. Ramiré lê gót chậm chạp với ý định kéo dài thời giờ, để đợi Mel đến tiếp cứu. Nếu hắn biết Mel đứng đưng nhìn hắn bị lời sênh sếch, chắc phải bất tỉnh vì tức giận. Mel đang núp dưới đường. Kế hoạch theo dõi của hắn được thực hiện tinh vi không kém cơ quan Công an.

Ramiré bị ấn vào chiếc Nash cũ kỹ quen thuộc. Không mở đèn, tài xế nổ máy, lái băng băng vào đêm tối. Santô giờ bá súng : Ramiré ngã gục xuống nệm xe, một giòng máu r rỉ trên trán. Santô đánh người rất có nghệ thuật, bả súng giáng vào đầu nạn nhân, không mạnh cũng không nhẹ, nhưng đủ sức làm ngất đi một thời gian ngắn.

Santô lo lắng hỏi bạn :

— Chúng mình có thể bị theo không ?

Anbinô nhún vai, vẻ khinh miệt :

— Bị theo ấy à ? Còn nhớ đêm qua không ?

Tao mong chúng nó rượt theo để trêu tức phen nữa.

Chiếc Nash lướt đường ngẫu nhiên. Cặp mắt cả vợ xuyên thủng màn đêm, Anbinô xá hết tốc lực.

Nếu ai đáp trực thăng trên không phận Mani, nhìn xuống bằng kính hồng ngoại tuyến, tất phải vô cùng kinh ngạc. Dọc những con đường ngoằn ngoèo, heo hút, một đoàn xe chạy đuổi nhau, cái trước cách cái sau không xa.

Rạp mình trên chiếc mô tô Hạc lấy cực mạnh, Lê Diệp nằm khen Anbinô. Tài lái xe của nắn

không thua các tay đua có thành tích trên vòng chảo quốc tế. Sau làn kính đặc biệt, Lê Diệp nhìn rõ phía trước như ban ngày. Chàng khựng người khi thấy ngoài chàng ra còn có nhiều người khác bám sau xe Nash.

Anbinô vừa lái vào đường Lôrétô, một chiếc xe khác, kiểu nhỏ, sơn đen, tắt đèn, rượt theo sát nút. Một xe hơi thứ ba từ trong ngõ cụt vọt ra ngoài. Đó là một cái « díp » mà thủ đô Mani có hàng ngàn để chở khách. Đến ranh giới thị trấn Pasay, xe díp này chạy chậm lại, rẽ sang trái vào đường hẻm, đồng thời từ bên trái phóng ra một cam-nhông-nét.

Sự thay xe này tiết lộ cho Lê Diệp biết cuộc theo dõi được thực hiện bằng vô tuyến điện. Các tổ chức giá trị diệp hoạt động bí mật ở Phi luật tân chưa đạt tới trình độ cơ khí hóa tối tân.

Tất đây là...

Lê Diệp cuối sát xuống ghi-đông. Bình bịch Hạc lầy lướt như bay trên đường nhựa.

NGƯỜI THỨ TÁM

K.D. số 2931 TBTTCHIBC3IXB ngày 21-9-67
In tại nhà in Phan thanh Giản, in xong ngày 30-11-67